

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. 9' 15')

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 452

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Αριθ Πρωτ. 151

Εν Αθήναις τῇ 9 Σεπ. 1964

Ποιμαντοριυὴ Ἐγυῦλιος

Π Ρ Ο Σ

τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, ἐντιμομάτους ἐκκλησιαστικοὺς Ἐπιτρόπους καὶ ἅπαν τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ.τῆς Ἑλλάδος Τέκνα ἐν Χριστῷ Ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ τοῦ ἐν Τριάδι δοξαζομένου Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία

Εἶναι γεγονός θλιβερόν καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι, λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων παραπτωμάτων ἡμῶν, ἡ Θεία Δικαιοκρισία ἐπέτρεψε, ἵνα κατ' αὐτὰς διερχώμεθα κρίσιμους περιστάσεις καὶ ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Ἐκκλησία. Ὡς γνωστὸν ἡ Ἑλλάς λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της, ἐπειδὴ εἶναι τὸ σταυροδρόμιον δύο Ἠπείρων, ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξε τὸ κέντρον διερχομένων ποικίλων ἐμπολέμων ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν ἐθνῶν. Συνεπεία δὲ τούτου πολλάκις καὶ αὕτη, παρὰ τὴν θέλησίν της, παρεσύρετο εἰς πολεμικὰς συρράξεις, ἀμυνομένη ἐναντίον τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν ἐπιβούλων τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἔδαφους αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐνίοτε, παραχωρήσει Θεοῦ, ἡττωμένη, ἐτέλει ὑπὸ τυραννικὴν ἀλλόφυλον, ἀλλόπιστον καὶ ἀλλόδοξον κατοχήν, ὑφίστατο σὺν τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ξένων καὶ ὀθνεῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, διὰ τοῦ συγχρονισμοῦ καὶ ἐπιμιξίας. Καὶ εἶναι γνωστὸν,

ὅτι μετὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους, ἡ Ἑλλάς δεχθεῖσα εἰς τὸ ἔδαφος αὐτῆς, εἴτε ὡς συμμάχους, εἴτε ὡς κατακτητὰς ποικίλας φυλάς δὲν ἔμεινεν ἀμόλυντος ἀπὸ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακοήθη ἵχνη τῆς διαβάσεως αὐτῶν. Ἐπίσης, ὅτι καὶ αἱ πολυπληθεῖς μεταναστεύσεις εἰς ξένους χώρας καὶ αἱ λεγόμεναι τουριστικαὶ ἐπισκέψεις τῶν διαφόρων ξένων συνετέλεσαν οὐχὶ ὀλίγον, ὥστε τὰ πατροπαράδοτα αὐστηρὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς ἑλληνορθοδόξου φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος νὰ ὑποστῶσι διαφορὰν δυσπερίγραφτον. Οὕτω δυστυχῶς καὶ ὡς μὴ ὥφειλεν, ἐν ἡμῖν ἐξεπληρώθη ἡ προφητικὴ τοῦ θεοῦ Δαβὶδ ρῆσις «Ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσιν καὶ ἔμαθον κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ ἐπόρνευσαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν» (Ψαλ. 105, 34). Καὶ τὸ κακὸν δὲν ἀφῆκεν ἀνεπηρέαστον οὐδ' αὐτὸν τὸν ἱερόν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς πατρίους θεσμούς τῆς ὁποίας οἱ ρηξικέλευθοι ἀνέτρεψαν ἄρδην, ἐπὶ διακυβέψει καὶ αὐτῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ

τῆς ἱερᾶς ἀκαινοτομήτου θείας λατρείας.

Ἡμεῖς εὐτυχήσαντες νὰ γεννηθῶμεν καὶ ἀνατραφῶμεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων κατηχηθέντες τὰ τῆς θείας καὶ ἀωμότητος ἡμῶν πίστεως, βλέποντες τὰς πολυεideῖς καὶ πολυτρόπους ἐπιβουλὰς, τὰς ὁποίας ὁ Ἄρχων τοῦ σκότους διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, κατὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐπιτηδεύεται ἐπ' ἀπωλείᾳ πολλῶν ψυχῶν, ἀπεδύθημεν εἰς ἀγῶνα ἱερὸν, συγκροτήσαντες ἀπὸ τεσσαρακονταετίας «θείαν παρεμβολήν παρατάξεως ὀπλιτῶν Κυρίου» στιχοῦντες τοῖς ἴχνεσιν τῶν πάλαι προμάχων τῆς πίστεως, πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης ἀσεβοῦς ἀποπείρας εἰς τὸ «Μεταίρειν ὅρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν» (Παροιμ. KB', 28). Καὶ ὄντως, θεία συνάρσει ἡ «παρεμβολή» ἡμῶν ὡς ἰσχυρὸς κυματοθραύστης ἐχρησίμευσεν, ὡς πανθομολογεῖται, εἰς τὴν ἐξουδετέρωσιν πολλῶν κατακλυσμιαίων ρευμάτων ἀπειλούντων τὸν καταποντισμὸν τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν Πατρίδος, ἐν τοῖς πονηροῖς ὑστέροις τούτοις χρόνοις, καθ' οὓς ἡ πατροπαράδοτος εὐσέβεια καὶ ἡ ἠθικὴ ὑφίστανται μυρίους μυκτηρισμοὺς καὶ χλευασμοὺς ὑπὸ τῆς ἀλαζονευομένης σαρκολατρείας.

Ἄλλ' ὅμως, ὡς πάντοτε, οὕτω καὶ νῦν ὁ σπορεύς τῶν ζιζανίων, οὐ παύεται τὰ πάντα μηχανώμενος εἰς τὸ διασπᾶσαι τὸν ἱερὸν ἡμῶν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμοφωνίας. Καὶ ἴσως μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τοῦτο συντελεῖ καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἔλλειψις κατωχυρωμένου Διοικητικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κανονισμοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν παράταξις ἔδει νὰ κινῆται καὶ διέπτηται, ἔλλειψις, ἣτις ἤδη ἀπεφασίσαμεν νὰ συμπληρωθῇ.

Ὅθεν, κατιδόντες τὰς πολλαπλᾶς ὁσημέραι ἀνακυπτούσας διοικητικὰς ἀνάγκας καὶ ἀπιδόντες εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας, ἀξιοχρέω ποιμαντορικῇ προνοίᾳ, ἤλθομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς συντάξεως τοῦ «Κανονισμοῦ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος» βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς συγκεκριμένης πραγματικότητος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Κανονισμοῦ συνεστήσαμεν Ἐπιτροπὴν ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτά-

του Ἐπισκόπου Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου. Ἐν τῷ ὑπὸ τῆς ἐν λόγω Ἐπιτροπῆς συνταχθησομένῳ Κανονισμῷ θέλει κατοχυρωθῇ καὶ τὸ δικαίωμα τῶν λαϊκῶν, ὅπως ἐκφράζωσιν τὴν γνώμην των, κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπων συμφώνως ἄλλωστε πρὸς τὰς Ἀποστολικὰς Διατάξεις καὶ τὴν μακράϊωνα τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν.

Τὸν συνταχθέντα Κανονισμόν θὰ ἐπικυρωσῇ ὀριστικῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἣτις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς εἰρημένης Ἐπιτροπῆς θὰ ἐπεξεργασθῇ τὸ ἔργον αὐτῆς πρὶν εἰσετὶ λάβῃ τὴν ὀριστικὴν μορφήν.

Μετὰ ταῦτα, ὁ Κανονισμὸς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., δεόντως πλέον κεκυρωμένος, θὰ παραδοθῇ, ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, εἰς μίαν Ἱερὰν Σύναξιν Κλήρου καὶ Παραρτημάτων, λυσμένων οὕτω ὀριστικῶς τῶν ἀνωμαλιῶν, αἵτινες προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν Κανονισμοῦ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς συντάξεως τοῦ Κανονισμοῦ θέλει ἐπιφορτισθῇ καὶ μὲ τὸ ἔργον τῆς μελέτης τῆς ποθητῆς ἐνότητος πάντων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων σήμερον ἐν ἀγαθῇ προαιρέσει καὶ ἐξ ἀγνοίας παρασύρονται εἰς παρασυναγωγὰς ἀσυνειδήτων χριστοκαπῆλων, ἐχόντων πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν.

Οὕτω ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ καταρτισθησομένου ὡς ἄνω «Κανονισμοῦ», θὰ καταπαύσῃ πᾶσα διαμαρτυρία καὶ ἀντίδρασις διὰ τὰ βάσει αὐτοῦ τελεσθισόμενα, ὡς ἀδικαιολόγητος πλέον καὶ ἀστήρικτος. Πᾶσα δὲ ἀπόπειρα στάσεως, ἐπὶ διαφόροις ἐν ἀμαρτίαις προφάσεσι, θέλει ἐπιτιμηθῇ αὐστηρότατα κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, καὶ οἰτολητῆται μετὰ τῶν συνεργῶν αὐτοῖς θὰ ἐκκηρυχθῶσιν ὡς ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπίβουλοι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ ἱεροῦ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀγῶνος.

Ἐπὶ τούτοις ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ διατελοῦμεν μετὰ πατρικῶν ἐγκαρδίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

† Ὁ Γαρδικίου ΑΥΖΕΝΤΙΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Διαιυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† Ὁ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΜΕΓΙΣΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ

Περὶ Ἱεροσυλίας

Ἡ ἰδιογνώμων ἀφαίρεσις ἢ ἀνίερως χρῆσις πράγματος ἀφιερωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν συνιστᾷ τὸ κανονικὸν ἀδίκημα τῆς ἱεροσυλίας (sacrilegium). Ὁ διαπράττων τὸ ἀδίκημα τοῦτο καλεῖται ἱερόσυλος (sacrilegus).

Ἐν εὐθείᾳ ἐννοία δύναται νὰ νοηθῇ ὡς ἱεροσυλία ἡ ὑφαρπαγὴ καὶ ἀκινήτου πράγματος, ἀνήκοντος εἰς εὐαγές ἕδρυμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς λ.χ. ἡ διαρπαγὴ Μοναστηριακοῦ κτήματος ἢ ἡ ἀνεπίτρεπτος χρῆσις τόπου τελέσεως τῆς θείας λατρείας, ὡς π.χ. ἡ χρησιμοποίησις Ἱεροῦ Ναοῦ ὡς τόπου πρὸς ἐκτέλεσιν συναλίας κ.ἄ.

Περὶ τῆς ἱεροσυλίας ἀναφέρουσι οἱ ἑξῆς Ἱεροὶ Κανόνες:

1) Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Κανὼν ΟΒ' : «*Εἴ τις Κληρικὸς ἢ λαϊκός, ἀπὸ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας ἀφέλῃται κηρὸν ἢ ἔλαιον ἀφοριζέσθω, καὶ τὸ ἐπίπεμπτον προστιθέτω, μεθ' οὗ ἔλαβεν*».

Ἑρμηνεία τοῦ ΟΒ' Κανόνος (σελ. Πηδαλίου 106)

Ὁ μὲν παρὼν Κανὼν διορίζεται, ὅτι, ὅποιος Κληρικὸς ἢ Λαϊκός ἤθελε πάρει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν κηρὶ ἢ λάδι, καὶ μεταχειρισθῇ ταῦτα εἰς χρῆσιν ἀνίερων καὶ κοινῇ, ἅς ἀφορίζεται. Καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν σῶα καὶ ὁλόκληρα, καθὼς τὰ ἐπῆρεν, ἅς διδῇ πρὸς τοῦτοις εἰς αὐτήν, καὶ αὐτὰ πέντε μερίδια, ὅπου αὐτὰ ἀξίζουσιν, τὸ ἔνα. Ὁ δὲ Ἀριστηνὸς πενταπλοῦν ἡρμήνευσεν. Ὡστε καν' αὐτὸν ὁ Κανὼν λέγει, ὅτι νὰ ἐπιστρέφῃ ὁ ἱεροσυλίας τὸ κηρὶ ἢ λάδι ὅπου ἐπῆρε, καὶ ἀκόμῃ πέντε τόσον. Καὶ Ἰωσήφ ὁ Αἰγύπτιος ὁ τοὺς Κανόνες παραφράσας Ἀραβικά, πενταπλάσιον παρέφρασε τὸ ἐπίπεμπτον, ἀλλ' ὅμως ἡ προτέρα ἑρμηνεία κρείττων ἐστί. Τὸ γὰρ ἐπίπεμπτον ἢ ἐπιδέκατον τῶν καρπῶν, ὅπου ἔδιδαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τοὺς ἱερεῖς, εὐρισκόμενον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οὗ δηλοῖ πενταπλάσιον ἢ δεκαπλάσιον, ἀλλ' εἰς τὰ πέντε, ἢ εἰς τὰ δέκα, ἔνα. Δι' ὃ καὶ ὁ Ἀνώνυμος τῶν Κανόνων ἑρμηνεύει τῆς ἐπίπεμπτον πάλιν αὐτὸ ἡρμήνευσε,

2) Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Κανὼν ΟΓ' : «*Σκεῦος χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν ἁγιασθέν, ἢ ὁ θόνην, μηδεὶς ἔτι εἰς οἰκεῖαν χρῆσιν σφετεριζέσθω, παράνομον γάρ. Εἰ δὲ τις φωραθείη, ἐπιτιμᾶσθω ἀφορισμῶ*».

Ἑρμηνεία τοῦ ΟΓ' Κανόνος (σελ. Πηδαλίου 107)

Καὶ οὗτος ὁ Κανὼν παρομοίως μέ τὸν ἀνωτέρω ἐμποδίζει τὴν τῶν ἱερῶν κοινὴν χρῆσιν, διορίζων ταῦτα. Κανένας ἅς μὴ παίρῃ οὔτε ἅς μεταχειρίζεται εἰς ὑπηρεσίαν ἐδικά του σκεῦη χρυσαῖα καὶ ἀργυρεῖα, ἢ ποδιάς καὶ ἄμφια, τὰ ὅποια εἶναι ἡγιασμένα καὶ ἀφιερωμένα τῷ Θεῷ, διότι τὸ πάρισμον αὐτὸ καὶ ἡ μεταχειρίσις εἶναι πρᾶγμα θεοστυγές καὶ παράνομον.

Εἰ δὲ καὶ ἤθελε φανερωθῇ τις, ὅτι κάμνει

τοῦτο, ἅς λαμβάνῃ ἀφορισμοῦ ἐπιτίμιον, ἦτοι ἅς ἀφορίζεται. Ποίαν δὲ παιδείαν λαμβάνουσι παρὰ Θεοῦ οἱ τὰ ἀφιερωμένα αὐτῷ πράγματα βεβηλοῦντες, καὶ εἰς χρῆσιν κοινὴν μεταχειριζόμενοι, ἔδειξε μάλιστα πάντων Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς, ὅστις, ἐπειδὴ καὶ ἐβεβήλωσε τὰ χρυσαῖα καὶ ἀργυρεῖα σκεῦη ὅπου ἐκούτσεν σεν ὁ πατήρ του Ναβουχοδονόσωρ ἀπὸ τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ, κάμνοντας νὰ πίνουν τὸν οἶνον μὲ αὐτὰ τόσον αὐτός, ὅσον καὶ οἱ μεγιστάνες, καὶ παλλακαί, καὶ παράκοιτοι αὐτοῦ, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἰδίᾳ νυκτί, ὅπου τοῦτο ἐποίησεν, ἐθανατώθη, καὶ διηρέθη ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἰς Μήδους καὶ Πέρσας. (Δανιὴλ ε').

Ὁ δὲ Πάπας Στέφανος, κατὰ τὸν Πλάτινα, λέγει, ὅτι τὰ ἱερὰ ἄμφια, οὔτε ἱερεὺς δύναται νὰ τὰ μεταχειρισθῇ εἰς ἐξωτερικὰς χρείας.

3) Τῆς Ἀγ. Α' καὶ Β' Οἰκ. Συνόδου Κανὼν Ι'.

Τὸν Κανόνα τοῦτον, ὡς καὶ τὴν Ἑρμηνείαν αὐτοῦ δὲν παραδέτομεν, λόγῳ τοῦ μακροσκελοῦς καὶ ἐκτενοῦς αὐτοῦ περιεχομένου, παραπέμπομεν ὅμως τοὺς ἐπιθυμοῦντας πλείονα νὰ μάθωσι εἰς σελ. 344 τοῦ Ἱ. Πηδαλίου.

4) Τοῦ Ἀγ. πατρὸς Γρηγορίου Νύσσης Κανὼν Η' : «*Ἡ δὲ ἱεροσυλία παρὰ μὲν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ οὐδὲν ἐνομίσθη τῆς φονικῆς κατακρίσεως ἀνεκτοτέρα. Ὁ τε ἐπὶ φόνῳ ἀλόους καὶ ὁ τὰ ἀνατιθέντα τῷ Θεῷ ἀφελόμενος ὁμοίως τὴν διὰ λίθων τιμωρίαν ὑπέσχετο. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνηθείας, οὐκ οἶδα πως, συγκατάβασις ἐγένετο καὶ συμπεριφορά, ὥστε ἀνεκτότερον νομισθῆναι τὸ τῆς τοιαύτης νόσου κατάρσιον. Ἐν ἐλάττω γὰρ χρόνῳ παρὰ τὴν μοιχείαν τοῖς τοιοῦτοις τὸ ἐπιτίμιον διετάξατο ἡ τῶν Παιτέρων παράδοσις.*

Πανταχοῦ δὲ ἐν πλημμελήματος εἶδει καθορᾶν τοῦτο προσήκει πρὸ πάντων, οἷα ἐστὶν ἡ τοῦ θεραπευομένου διάθεσις, καὶ μὴ τὸν χρόνον οἷεσθαι πρὸς θεραπείαν ἀρκεῖν, τίς γὰρ ἂν ἴσας ἐκ τοῦ χρόνου προσγένοιτο; ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν τοῦ ἑαυτὸν θεραπεύοντος δι' ἐπιστροφῆς».

5) Τοῦ Ἀγ. πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ Κανὼν Α' : «*Ἡ ἱεροσυλία ἐν ἐλάττω χρόνῳ κολάζεσθαι, κατὰ τὸν Ἀγ. Γρηγόριον τὸν Νύσσης οἰκονομεῖται δὲ ἕως τριετίας*».

Καὶ ὁ κανὼν ΙΓ' Β' Νικαίας (Σ.Β. 612) ἠπέλιψε κατὰ μὲν Κληρικῶν ποινὴν καθαρέσεως, κατὰ δὲ λαϊκῶν ἢ Μοναχῶν ποινὴν ἀφορισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐφωράθησαν διακρατοῦντες τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Εἰκονομαχίας συληθέντων εὐαγῶν οἰκῶν, Ἐπισκοπεῶν καὶ Μοναστηρίων, μετασχηματισθέντων εἰς κοσμικὰ καταγώγια.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερθέντων Ἱερῶν Κανόνων

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Τί είναι ιερωσύνη. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς εἶδομεν, τελεῖ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν μελῶν αὐτῆς δι' ἰδιαιτέρων ὁργάνων, τῶν λειτουργῶν ἢ ποιμένων αὐτῆς, κατασταθέντων πρὸς τοῦτο κατ' ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος. Οἱ λειτουργοὶ δὲ οὗτοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ καὶ κληρικοὶ καλούμενοι, ἀποτελοῦσι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱεραρχίαν, ἣτις εἶναι ἰδιαιτέρα τάξις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, θεία χάριτι καὶ δι' ἐπισήμου κανονικῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας κατασταθεῖσα εἰς τὸ ἱερατικὸν ἔργον, διαρροόμενοι εἰς ἀνώτερον καὶ κατώτερον κλῆρον. Καὶ ἀνώτεροι μὲν εἶναι οἱ κανονικῆς χειροτονίας λαβόντες ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ιερωσύνης τὸ χάρισμα καὶ ἀξίωμα αὐτῆς, διακρινόμενοι εἰς τρεῖς βαθμοὺς τὸν τοῦ Ἐπισκόπου, πρεσβυτέρου καὶ διακόνου, κατώτεροι δὲ οἱ διὰ χειροθεσίας, δηλ. δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπισκόπου, καθιστάμενοι βοηθοὶ τῶν λειτουργῶν, οἱ ὑποδιάκονοι, ἀναγνώσται, ψάλ-

ται, νεωκόροι κλπ. Οἱ ἀνώτεροι κληρικοὶ ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως ἱερατικὴν τάξιν, διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ κυρίως λειτουργοὶ καὶ κυβερνῆται τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ κατώτεροι εἶναι μόνον ἅπλοι βοηθοὶ αὐτῶν.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου ποιμένες θεωροῦνται μόνον οἱ Ἐπίσκοποι καὶ ἔπειτα οἱ πρεσβύτεροι, ὡς κατ' ἐξοχὴν πνευματικοὶ ποιμένες, ἀναλαμβάνοντες τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς λογικῆς ποιμένης, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ιερωσύνης χειροτονίαν αὐτῶν, δι' ἧς λαμβάνουν τὸ χάρισμα τοῦτο.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ ιερωσύνη εἶναι τὸ μυστήριον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς καὶ κανονικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκλεγείς πιστός, καθίσταται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ χειροτονούντος Ἀρχιερέως ὄργανον μοναδικὸν τῆς Θείας Χάριτος λειτουργῶν τῶν Θεῶν μυστηρίων, διδάσκαλος τῶν Εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν καὶ ποιμὴν τῶν πιστῶν. Τὸ μυστήριον τοῦτο καλεῖται καὶ χειροτονία, διότι γίνεται δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ χειροτονούντος Ἐπισκόπου.

Ἀρχὴ τῆς ιερωσύνης.—Ἡ ὑπαρξὶς ἰδιαιτέρων ὁργάνων ἐν πάσῃ θρησκείᾳ πρὸς τέλος τῆς λατρείας, εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς ἱστορίας. Οὕτω κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους τὸ ἔργον τοῦτο εἶχον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πα-

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Τσακὸς) κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης, ἐνθα ἡ τοποθεσία τοῦ ἰδρυθησομένου οἰκοτροφείου Ἐξ ἀριστέρων τοῦ λειτουργήσαντος Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. κ. Αὐξεντίου διακρίνεται ὁ δωρητὴς τῆς οἰκοπεδικῆς ἐκτάσεως Πατὴρ Γρηγόριος μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

τριών και οικογενειών, (πατριάρχαι), βραδύιερον δὲ καθωρίσθησαν ὡρισμένοι ἄνδρες, φέροντες διάφορα δνόματα ὡς π. χ. παρ' Ἑλλήσι μάντις, οἰωνοσκόποι, ἱεροφάνται Ἐν τῇ Π. Δ. παρ' Ἑβραίοις, οἵτινες εἶχον ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, κατὰ μὲν τὴν πρὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου περίοδον, θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ ἦσαν οἱ πατριάρχαι (Γεν. η', 20 λα' 54) καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν οἰκογενειῶν (Ἰωβ. α' 5), ἡ καὶ ἐξαιρετικά τινα πρόσωπα, ὡς ὁ Μελχισεδέκ (Γεν. ιδ' 18 - 19), κατὰ δὲ τὴν περίοδον τοῦ Νόμου καθωρίσθη ἰδιαίτερα τάξις, ἡ φυλὴ τῶν Λευϊτῶν (Ἐξοδ. κη' 1) διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναοῦ καὶ ἰδιαίτερα ἱερατικὴ τάξις ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς Ἀαρών. Ἐν δὲ τῇ Κ. Δ., ὅπου ἡ λατρεία ὑπερέχει κατὰ τὴν οὐσίαν πολὺ τῆς λατρείας τῆς Π. Δ. τὴν ποιμαντικὴν τάξιν καθρορίζει αὐτὸς ὁ Κύριος, ὅστις ἐξέλεξε τοὺς Ἀποστόλους του, συστήσας τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης καὶ μετὰ τὴν εἰς οὐρανὸν ἀνάλυσίν Του ἀπέστειλεν Αὐτοῖς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διὰ νὰ καταστοῦν ποιμένες καὶ λειτουργικὰ ὄργανα. Ὡστε ἀρχὴ τῆς Ἱερωσύνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς χάριτος (τῇ Χριστιανικῇ) εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ δὲ πρὸ ταύτης παράδοσις τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι τότε σύστασις Αὐτοῦ, ἵνα τελεῖται μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς βλέπομεν τοῦτο εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἔνθα πρὸ μὲν τῆς Πεντηκοστῆς μόνον προσήχοντο (Πράξ. α' 14,) μετὰ ταῦτα δὲ ἐτέλουν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Πράξ. Β'. 42). Τότε δὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησεν ὅχι μόνον ἐπὶ τοὺς Δώδεκα, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἑβδομήκοντα καὶ κατέστησεν αὐτοὺς λειτουργοὺς τῶν Θείων μυστηρίων, ἕκαστον δὲ ἄξιον ἡς κλήσεως καὶ ἀπο-

στολῆς του ἀλλὰ μόνον οἱ 12 Ἀπόστολοι μετέδιδον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, αὐτοὶ μόνον ἔχοντες τὴν ἀνωτάτην ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ τάξιν.

Ἡ Ἱερωσύνη ὡς ἱερὰ διακονία μέγα ἄξιωμα. Ἡ ἱερωσύνη ὡς ἱερὰ διακονία εἶναι θεῖον ἔργον καὶ μέγα ἄξιωμα λόγῳ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς. Διότι ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅστις θυσιασθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν, ἐγένετο «μέγας Ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ἑβρ. ε' 10) καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὴν διακονίαν ταύτην, οὗτοι δὲ εἰς τοὺς διαδόχους τῶν καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἀρχὴν λαβοῦσα, συνεχίζε-
ται μέχρι σήμερον χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι ἔχει ὑψίστην ἀποστολήν, νὰ ἀγιάσῃ καὶ σώσῃ τὴν ἐνθρωπότητα μεταδίδουσα τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως εἰς πάσας τὰς γενεάς, ἵνα διὰ τοῦ Χριστοῦ σωθῇ πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Χρυσόστομος λέγει περὶ αὐτῆς «τελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει ταγμάτων». Διὰ τῆς Ἱερωσύνης καθίσταται ἡ Ἐκκλησία τῶν πιστῶν βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον. Οἱ ἱερεῖς ἴστανται μεσῖται ἄγρυπνοι μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, δι' αὐτῶν ἐπιφοιτᾷ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ παρέχονται αἱ δωρεαὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν γένει εἶναι τὰ ὄργανα τῆς Θείας χάριτος.

Τὸ κύριον ποιμαντικὸν ἔργον. Τὸ δὲ κύριον ἔργον τῶν ποιμένων εἶναι ἡ τέλεις τῆς ἀναιμάκτου θυσίας καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων πρὸς ἁγιασμόν τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ εὐαγγελίζεσθαι αὐτοῖς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας διὰ τὴν σωτηρίαν

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Λουτοφί—Θηβῶν, Λειτουργοῦντος Σεβασμιωτάτου Ἀγ. Διαουλίας κ. Ἀκακίου περιστοιχουμένου ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 25ην Αὐγούστου Π.Η. ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ ἐκλεκτός παλαίμαχος ἀγωνιστής Ἰωάννης Κωνσταντίνου. Ἐκηδεύθη ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μενιδίου. Κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμ. Ἅγιος Σαλαμῖνος κ. Γερρόντιος.

Τὴν 2αν Σεπτεμβρίου ἐ.ε., πλήρης ἡμερῶν μετέσχη πρὸς Κύριον ὁ ἀγαθὸς Λευΐτης, Πατὴρ Στυλιανὸς Παπαδόπουλος. Τὰ ὅσα ὡς Πνευματικὸς εἰργάσατο ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀνταποδώσῃ αὐτῷ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη !

αὐτῶν εἶναι σπουδαιότατη διακονία τούτων. Εἰς τὸ ἀγιαστικὸν δὲ καὶ Εὐαγγελικὸν ἔργον τοῦ ποιμένος προστίθενται καὶ ἄλλα ἔργα, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ὃν κατέχει ἕκαστος ἐν τῇ ἱερωσίᾳ. Οὕτω δὲ οἱ μὲν ἐπίσκοποι ὡς ἄμεσοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, ἔχον ὅλα τὰ δικαιώματα, τοῦ διδάσκειν τοὺς πιστοὺς, τελεῖν πάντα τὰ μυστήρια καὶ πάσας τὰς τελετὰς καὶ διοικεῖν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐπαρχίας των καὶ ἐν τῷ συνόλῳ των—διὰ τῶν Συνόδων—καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν. Πάντες δὲ οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι ἰσότιμοι πρὸς ἀλλήλους, ὡς διάδοχοι τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, ἀπὸ αὐτοὺς δὲ ἀπορρέουν αἱ τάξεις τῶν πρεσβυτέρων, διακόνων κλπ. Οἱ δὲ ἱερεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ διδάσκειν τὸν θεῖον λόγον καὶ ἀγιάζειν τοὺς πιστοὺς διὰ πάντων τῶν μυστηρίων, πλὴν τοῦ τῆς Μετανοίας (ἐκτὸς ἂν λάβουν ἄδειαν νὰ γίνουν πνευματικοὶ) καὶ τῆς ἱερωσύνης, τελοῦν δὲ καὶ πάσας τὰς τελετὰς, πλὴν τῆς τῶν ἐγκαινίων Ναῶν καὶ ἁγιασμοῦ τοῦ μύρου καὶ ἀσχοῦν πνευματικὴν ἐξουσίαν τῶν πιστῶν. Οἱ δὲ διάκονοι μόνον

ΕΘΡΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝ ΔΡΑΜΑ

Δράμα. Αὐγούστος 1964. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Ἡ ἀκριτικὴ καὶ μαρτυρικὴ πόλις τῆς Δράμας εἰχε τὴν μακαρίαν ἐκείνην εὐτυχίαν νὰ συμμετάσχη πανηγυρικῶς εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἐτησίας ἐορτῆς τοῦ νέου ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ συμπεσοῦσης ἐφέτος ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ τὴν 24ην Αὐγούστου καὶ μετὰ τὸ συλλειτουργοῦν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας τῶν Κληρικῶν μας τοῦ Αἵδεσιμ. Πρωθιερέως Μιχ. Ν. Σαββοπούλου, τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέλη, τοῦ Αἵδεσιμ. Ἱερέως Ἰωάννου Χατζῆ Διάκου, καὶ τοῦ Ἱερολογιωτάτου Ἱεροδιακόνου Παΐσιου. Ὁ πονὼν τὴν Ὁρθόδοξian λαὸς συνέσχευεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν μετὰ τῶν τέκνων των, ἐξαιρετικῶς τῶν παιδῶν θανμαζόντων ἐκστατικῶς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἱεροδιακόνου. Τὸν θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ συλλειτουργῶν Ἱεροδιάκων Παΐσιος. εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὀλίγα τινα εἶπεν περὶ τοῦ νεομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ὁ Αἰδес. Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ, ὁπότε ἐπηκολούθησε τρεῖς Ἱερὰ Λιτανεῖα κύκλωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μετὰ συνεχῆ κωδωνοκρουσίαν τῆς καμπάνας καὶ ἀκολουθοῦντος τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Εἰς τὸ τέλος ἀνεπέμθησαν δεήσεις ὑπὲρ πάντων, τοῦ λαοῦ μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ψάλλοντος τὸ Κύριε ἐλέησον, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔληξεν ἡ ἁγία αὕτη ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἡ χαροποιήσασα τοὺς πάντας μετὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἀγωνιστῶν Κληρικῶν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

ΕΥΘ. ΚΟΡΔΕΛΗΣ

διακονοῦν ἐν τῇ λατρείᾳ, τῷ κηρύγματι τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, βοηθοῦντες τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους.

Ὁ Παλαίμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας Παπᾶ Σάββας Παπαδόπουλος ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐλοβῶν Χριστιανῶν τοῦ παραρτήματος Φλωρίνης κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Κοιμήσεως τῆς εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ

Ἀποτελεῖ γεγονός, ὅτι εἰς τὰ νέα νομοσχέδια τῆς παιδείας δὲν τονίζεται ἐπαρκῶς ἡ βαθύτερα χριστιανικὴ μόρφωσις τῶν μαθητῶν, ἡ μόρφωσις ἠθικοῦ καὶ ἐναρέτου χαρακτήρος, ἡ ἀγωγή τοῦ ἡθους, ἐν μιᾷ λέξει ἡ ἀληθῆς καὶ οὐσιαστικὴ ἀνθρωπιστικὴ μόρφωσις. Τοῦτο ἐμβάλλει εἰς σοβαρὰ ἀνησυχίας τοὺς ἀρμοδίους ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων καὶ ἀναλώσαντας τὴν ζωὴν τῶν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας νὰ μελετηθοῦν καλύτερον καὶ σοβαρώτερον τὰ σκερὰ σημεῖα τῶν ὑπὸ ψήφισιν νομοσχεδίων πρὸς ἀποφυγὴν παντός, ὅπου μέλλει νὰ βλάβῃ ἀνεπανορθώτως τὴν Ἑθνικὴν μας Παιδείαν καὶ νὰ συγκλονίσῃ ἐκ θεμελίων τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἑλλή νοχριστιανικῶν ἀρχῶν :

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ

Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ νομοσχεδίου εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως, ὁ κ. Π. Κανελλόπουλος εἶπε, μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς :

«Οἱ βαρύτεροι χαρακτηρισμοὶ ἔχουν ἀκουσθῇ κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐντὸς τῆς διαμορφουμένης Ἐκκλησίας ἐρίδων, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας ..

Καί, σήμερον, ἂν καὶ εἴμεθα προσηλωμένοι καὶ κατὰ τρόπον πιστὸν εἰς ὠρισμένον δόγμα, μὲ συμπάθειαν ἀντιρροῦμεν τὸν ἀγιώτατον, ἄλλως τε Ἀρειον, τὸν ὁποῖον εἶχον καθυβρίσει οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας...».

Ἀποροῦμεν καὶ λυπούμεθα ὀλοκαρδίως διὰ τὸν κ. Κανελλόπουλον, ὅστις, καίτοι νουνεχὴς καὶ ἐ

παίων ἐπὶ τοιούτων θεμάτων, ὡς κάτοχος μεγίστης καὶ πολυπλεύρου μορφώσεως, ἀποκαλεῖ τὸν Ἀρειον Ἀγιώτατον ὡς οἱ χιλιασταὶ καὶ τολμᾷ νὰ ἀσεβήσῃ τοσοῦτον κατὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν τὸν Ἀρειον, τὸν συνταράξαντα ἐπὶ μακρὸν τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐξ αἰτίας τῶν πλανῶν καὶ κακοδοξιῶν του !

Η ΝΕΑ ΕΓΛΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Δι' ἐγπυκλίου τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ', ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ecclesio suamm (τὴν Ἐκκλησίαν Του) ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία οὐδένα συμβιβασμὸν δέχεται διὰ τὴν ἑνωσιν Δημιουργοῦνται ὅθεν ἐμπόδια εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ διαλόγου.

Ὁ Ποντίφηξ ἐδήλωσεν ἐπίσης κατηγορηματικῶς, ὅτι ἰσχύει πάντοτε ἡ ἀρχὴ τῶν Καθολικῶν περὶ τῶν πρωτείων τοῦ Πάπα καὶ ὑπεγράμμισε : «Ἀντούμεθα, ὅτι ἡμεῖς (οἱ Πάπαι) θεωροῦμεθα ὑπὸ τῶν ἀποσχισθέντων ἀδελφῶν μας ὡς ἐμπόδιον διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος... Χωρὶς τὸν Πάπαν ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἦτο πλέον Καθολικὴ καὶ θὰ κατέρρεε».

Αἱ νέαι αὗται δηλώσεις τοῦ Πάπα μαρτυροῦν περιτράνως περὶ τοῦ δυσκόλου τῆς προσεγγίσεως τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος δίδει μεγαλυτέραν ἔμφασιν εἰς τὰς δογματικὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὰς Ἐκκλησίας καὶ διακηρύττει, ὅτι δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμοὺς εἰς βάρος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Λιτανεῖαν ἐν τῷ αὐλογύρῳ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. Δράμας κατὰ τὴν Κυριακὴν 27 Αὐγούστου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ.

Πρὸς

τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους
τῶν καθ' ἡμᾶς Ἱερῶν Ναῶν
Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων

Εὐλαθέστατοι Ἱερεῖς,

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἐν τῇ προπαθείᾳ ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἡ-
δη ἀρξάμενον σχολικὸν ἔτος 1864-65, θέ-
σωμεν εἰς λειτουργίαν τὰ ἐν τοῖς Ἱεροῖς ἡ-
μῶν Ναοῖς λειτουργοῦντα Κατηχητικὰ Σχο-
λεῖα, παρακαλοῦμεν ὅπως ἕκαστος ἐφημέ-
ριος ὑποδείξῃ ἡμῖν τὰ ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασμά-
τός του κατάλληλα πρόσωπα—Κυρίου, Κυ-
ρίας ἢ δεσποινίδας—τὰ δυνάμενα νὰ ἀνα-
λάβωσι τὸ εὐγενὲς καὶ ψυχοσωτήριον τοῦ
κατηχητοῦ ἔργον.

Οἱ ἐν λόγῳ ἀδελφοὶ κατόπιν συνεννοή-
σεως μεθ' ὁμῶν θὰ δηλώσωσιν ὑμῖν τὴν
διεύθυνσιν τῆς κατοικίας των, διὰ νὰ κλη-
θῶσιν εἰς εἰδικὴν συγκέντρωσιν μετ' σκοπὸν
τὴν ἐνημέρωσιν διὰ τὸ ἀναληφθῶμενον ἔρ-
γον των καὶ τὴν ἐν γένει ὁργάνωσιν τῶν
Κατηχητικῶν Σχολείων.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν συνεστήθη ἐν
τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰδικὴ
Ἐπιτροπὴ μετ' ἡν συμμετοχὴν Ἐκπαιδευτικῶν
οὕτως, ὥστε ἡ ὅλη ἐργασία νὰ ἀποβῇ συστη-
ματικὴ καὶ ἀποδοτικὴ.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ τονίσωμεν πόσον
ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ἐκ μέρους ὁμῶν ἐντονος
προσπάθεια διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ θεαρέ-
στον καὶ θεοφιλοῦς ἔργου τῶν Κατηχητικῶν
Σχολείων.

Ἀναμένομεν ὅθεν, ὅπως νὸ ταχύτερον
ὑποβάλλητε Ὑμῖν ὀνοματεπώνυμον καὶ διεύ-
θυνσιν κατοικίας τῶν ὑποψηφίων κατηχη-
τῶν καὶ κατηχητριῶν.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ι. Συνόδου

† Ὁ Γαρδικίου ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου Π.Η. ἑορτάζει τὸ Ἱερὸν
Ἡσυχαστήριον Παναγίας Μυτιδιωτίσσης εἰς Ἀ-
νω Ἠλιοῦπολιν. Τὴν πρωίαν θὰ τελεσθῇ Ἀρχιερα-
τικὴ Λειτουργία μετ' ἀποκλασίας. Συγκοινωνία
δι' αὐτοκινήτων Ἀγ. Μαρίνης. Ἀφειρηθὶ Πανεπι-

Τηλεγράφημα

Πρὸς

- 1) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Πατριάρχην Ἀντι-
χείας κ. Θεοδόσιον. Ξενοδοχεῖον «PENTE-
AIKON», Κεφαλὰρι Κηφισιάς.
- 2) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Πάπαν καὶ Πατριάρ-
χην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον Ξενο-
δοχεῖον «ΣΕΣΥΛ» Κεφαλὰρι Κηφισιάς.
- 3) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Πατριάρχην Μόσχας
κ. Ἀλέξιον Ξενοδοχεῖον «ΣΕΣΥΛ» Κεφαλὰ-
ρι Κηφισιάς.
- 4) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Πατριάρχην Ἱε-
ροσολύμων κ. Βενέδικτον. Ξενοδοχεῖον «ΣΕ-
ΣΙΛ» Κεφαλὰρι Κηφισιάς.
- 5) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Ἀρχ)πον Ἀμερικῆς
κ. Ἰάκωβον Ξενοδοχεῖον «ΣΕΣΥΛ» Κεφα-
λὰρι Κηφισιάς.
- 6) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Πατριάρχην Σερβίας.
κ. Γερμανόν.
Ξενοδοχεῖον «ΣΕΣΥΛ» Κεφαλὰρι Κηφισιάς.
- 7) Τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Ἀρχιεπ)πον Κύπρου
κ. Μακάριον. Ξενοδοχεῖον «ΣΕΣΥΛ» Κεφα-
λὰρι Κηφισιάς.

Θρησκευόμενος Ἑλληνικὸς λαὸς διὰ τῆς
εἰσαγωγῆς τοῦ ὑπὸ πανορθόδοξων Συνόδων
καταδικασθέντος Νέου Ἑορτολογίου διη-
ρέθη.

Χαλεπότης καιρῶν ἐπιβάλλει Ὁρθοδοξί-
αν ἡνωμένην. Ἐν ὀνόματι Χριστοῦ παρακα-
λοῦμεν ἐνεργήσατε παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκό-
πῳ Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμῳ, ἐπάνοδον Ἑλ-
ληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτο-
λόγιον. Ἐν ἑκατομύριον πιστῶν τέκνων Ὁρ-
θοδοξίας γονυκλινῶς σᾶς ἱκετεύουν, νὰ ἀ-
γωνισθῇτε διὰ τὴν ἐνότητα Ἀγίας Ὁρθο-
δοξίας.

Μετ' ἀγάπην Χριστοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Γνη-
σίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν (Παλαιοημε-
ρολογιτῶν) Ἑλλάδος.

† Ὁ Γαρδικίου Αὐξέντιος Πρόεδρος
† Ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος
† Ὁ Διαυλείας Ἀκάκιος
† Ὁ Σαλαμίνας Γερόντιος

στήμιον. Στάσις Μοναστηρίου-Ν. Τέμα.

Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἔ.ἔ. (Π.Η.), ἑορτὴν τῆς
Ἀγίας Σκέπης, παιηγυρίζει τὸ ὁμώνυμον Ἱερὸν
Ἡσυχαστήριον, μετ' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Συγκοινωνία Λεωφορεῖα Ἁγίου Στεφάνου
(Μπογιατί). Τέμα.